

Льодокрили з'явилися нізвідки.

Ніч обіцяла бути спокійною, і нікого окрім небокрилів та інших землекрилів, які охороняли гірський кордон між двома королівствами, драконята зустріти не очікували. Битв у цьому регіоні не було вже шістнадцять днів, відтоді як загинула Журавель.

Очерет досі не міг згадувати ті події без відчуття неосяжної порожнечі у грудях. Йому хотілося просто заплющити очі, провалитися в ту діру й ніколи не повертатися. Але він не міг так учинити. Ще четверо братів і сестер поклалися на нього. Він був їхнім лідером, старшиною, хоч і знав, що ця відповідальність не мала лягти на його плечі. Роль найстаршого належала Глинчику, але його яйце викрали з кладки ще до вилуплення.

— Ти це чув? — прошепотів Умбра, підлетівши до брата.

Наймолодше драконя у їхньому виводку було найбільш спостережливим. Очерет уже встиг згадати, що до Умбри варто прислухатися.

— Що саме? — старшина озирнувся і нашорошив вуха.

Упіймавши потоки вітру, вони з братом здійнялися вище й почали удивлятися в темні загострені кігті Хмарних гір. Але не помітили нічого: ані руху, ані помахів крил.

Про всяк випадок Очерет озирнувся до решти братів та сестер і змахнув хвостом, закликаючи їх під-

летіли ближче. Уже за мить Фазан, Султанка й Нетеч збилися в тісну купку за його спиною.

— Мені здалося, що я почув шипіння, — мовив Умбра. — Десь неподалік.

Очерет неспокійно зиркнув униз, на тінисті дерева, які вкривали схил гори. Там могло заховатися що завгодно. Але чути було лише крики ватажка піщанокрилів, який горлав так, наче їхній патруль називали «таємним» лише жартома:

— Ворушіться, землекрили!

Загін із сімох піщанокрилів, до останньої краплі крові відданих королеві Вогонь, летів за ним, буркочучи:

— Я вже хочу закінчити цей патруль і поспати!

— Мабуть, мені почулося, — сказав Умбра Очеретові.

І саме тієї миті з лісу вирвалися дев'ятеро льодокрилів і накинулися на загін піщанокрилів.

Напад відбувся миттєво й несподівано. Він був так добре продуманий, що двоє піщанокрилів падали на землю з роздертими крилами та перерізними горлянками, з яких юшила кров, перш ніж Очерет устиг зрозуміти, що відбувається.

Нетеч нажахано заверещав і вчепився в Очерета так, що той ледь утримався в повітрі. Молодший брат ще не оговтався після їхньої першої битви, коли просто на його очах загинула сестра. «Я мушу щось із цим удіяти, — подумав Очерет. — Але не зараз».

— Нетече, опануй себе! — крикнув він і висмикнув своє крило. — Ну ж бо, ми мусимо допомогти!

Він помітив сумнів на обличчях братів та сестер і знову замислився: як би в такій ситуації вчинив Глинчик? Може, вони почувалися б щасливіше й безпечніше, якби їх вів Глинчик? І, цікаво, чи решта драконят теж по це зараз думає?

Але вголос ніхто не промовив навіть того, що точно вертілося на язичі: «Це самогубство. Чим ми зможемо допомогти? Я не хочу втратити ще когось». Натомість вони згуртувалися позаду старшого брата й кинулися у битву.

Очерет не любив боротися із льодокрилами. Їхні зубчасті кігті здавалися вдсятеро гострішими за кігті звичайного дракона, а тонкі, наче батоги, хвости залишали на морді й крилах болючі рани. А найгірше те, що ці дракони здатні вбити самим лише подихом.

Він виплюнув струмінь вогню на найбільшу льодокрилу, яка билась із ватажком піщанокрилів. Від болю та зімкнула пащу й зашипіла, але на Очерета не відволіклася — була надто зайнята битвою. Очерет розвернувся в повітрі й уже було накинувся на її сріблясто-білу луску, коли раптом збоку його атакував інший льодокрил. На якусь мить вони зчепилися кігтями, запекло лупцюючи одне одного крилами. А тоді Очерет видихнув новий стовп полум'я, і льодокрил відсахнувся, щоб не обсмалити морду.

Один з льодокрилів кинувся до Умбри. Очерет метнувся за ним, відштовхнув брата й узяв на себе потужний удар. Відлетівши назад, він помітив іншу льодокрилу, яка своїми жахливими кігтями вчепилась у шию Султанки. Очерет заревів від люті й розпачу, проте вже наступної миті біля сестри з'явилася Фазан. Вона віддерла льодокрилу, але та розвернулася і вже розчепірила пащу, щоб поцілити в сестер крижаним подихом.

«Я не можу втратити більше нікого, — майнуло в голові Очерета. — Інакше помру».

Він налетів на льодокрилу збоку й відчайдушно полоснув її кігтями по шиї, сам ризикуючи бути враженим смертельним подихом. Очі суперниці розширилися, а з горла вирвався жахливий хрип, перемішаний з бульканням крові, що лилася з рани. Очерет з жахом дивився, як льодокрила падала у темний ліс, слабко смикаючи крилами, наче прибитий коник.

— Відступаємо! — почулося зненацька. Серце радісно підстрибнуло в надії, що здаються льодокрили. Але швидко стало зрозуміло, що кричав ватажок піщанокрилів. — Відступаємо!

У голові Очерета сяйнула думка, що, продовживши цю битву, вони цілком можуть перемогти льодокрилів, але воно було того не варте. Будь-якої миті міг загинути хтось із його братів чи сестер. Відступити означає залишитися живими.

— Відступаємо, — повторив він команду, вихоплюючи Умбру з битви й тягнучи за собою. — Усі до мене! Фазан, і ти теж!

Він придивився до силуетів, що звивалися в місячному світлі, і спробував розрізнити своїх: на щастя, всі ще були живі. Фазан учепилася зубами в лапу свого супротивника, і той, заверещавши від болю, відпустив її. За мить вона вже здіймалася в небо поруч із Очеретом. Нетеч, Султанка й Умбра — за ними.

Очерет помітив, що піщанокрили подалися в бік Хмарних гір, і більшість льодокрилів кинулася за ними. Проте двоє білих драконів розвернулися й тепер прямували до драконят.

— За мною! — скомандував Очерет і кинувся до лісу.

Якщо там змогли заховатися льодокрили, то їм удасться. Ніхто не наказував триматися біля піщанокрилів — вони, мабуть, втекли до Небесного палацу. І вже точно не можна приводити льодокрилів до свого поселення.

Соснове гілля боляче шмагало Очерета по морді, коли той продирався крізь дерева. Не страшно. Вони з братами й сестрами уже не раз практикувалися в тому, щоб пересуватися хащами, тримаючись купи. Тепер лишалося довіритися їм і сподіватися, що вони все пам'ятають і не відставатимуть.

Позаду залопотіли крила, і Очерет озирнувся через плече. Усі брати й сестри летіли за ним. Мабуть, це льодокрили заплуталися у верховітті.